

Hồi 54

Sa cơ sập bầy

Lâm Đoàn Nghĩa không buồn lật nệm lấy khăn gói theo lời Trại Gia Cát Tôn Ty, cứ để nguyên cả quần áo nằm phịch xuống tấm nệm cỏ.

Tối mai đã là Quần Anh Đại Hội, thế mà bây giờ bị hãm trong thạch lao này, biết bao giờ mới ra được?

Nhất định bây giờ sư huynh, sư muội và bằng hữu đang trông đợi.

Tối mai không có mặt, nếu Long Tụ Thập Tam Tôn thắng thế, quần hùng sẽ bị tiêu diệt, ma đảng sẽ hùng bá giang hồ, mối thù sẽ chẳng bao giờ báo được.

Cho dù quần hùng thắng thì chàng cũng không được tự tay báo thù, đó cũng là mối hận chung thân.

Lâm Đoàn Nghĩa chột đứng lên, hướng tới cửa sắt vận Cửu Dã Thần Công tới mười hai thành công lực nghiền răng đánh ra một chưởng.

Chỉ nghe "choang" một tiếng làm chấn động cả gian địa thất nhưng cánh cửa thép vẫn không suy suyễn.

Ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, Lâm Đoàn Nghĩa chọn đối tượng công phá là bức tường, nhưng chưởng lực chỉ làm bong ra một ít vôi vữa, bức tường vẫn cứ trơ ra.

Bên kia có tiếng cánh cửa sắt rít lên ken két, sau đó nghe tiếng bước chân, rồi ô cửa nhỏ mở ra, tiếng Trại Gia Cát Tôn Ty vọng sang:

- Chưởng lực của ngươi vang lên tới mặt đất, đủ thấy công lực ngươi mạnh gấp nhiều lần những tên đã từng bị giam ở đây. Nhưng lão phu đã cảnh báo ngươi, đừng phí công vô ích. Hãy đi ngủ và suy nghĩ về điều kiện của lão phu.

Nói xong đóng sập ô cửa lại.

Tiếng cửa sắt rít lên sau đó mọi vật lại chìm vào yên tĩnh.

Lâm Đoàn Nghĩa nằm vật xuống nệm cỏ, trong lòng đầy thất vọng.

Chợt nghe tiếng sắt rít lên ken két, Lâm Đoàn Nghĩa bật dậy ngay đưa mắt nhìn, thấy hiện ra một khung cửa mờ sáng, trong đầu thoáng nhanh ý nghĩ: “Không biết có người đến cứu mình hay Trại Gia Cát giờ trò gì đây?”

Liên hỏi:

- Ai?

Giọng một nữ nhân đáp:

- Hãy đi theo ta!

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn tới nhưng không thấy người nào, nghĩ bụng: “Đã là phúc thì không phải họa, đã là họa thì tránh cung không qua! Trước hết cứ ra khỏi hầm giam này đã!”

Nghĩ đoạn bước ra cửa.

- Cô nương là ai?

Nữ nhân kia đáp:

- Đừng vội hỏi, cứ đi rồi biết!

Bây giờ đã nhận thấy một nữ nhân bận huyền y đứng sau cửa.

Vừa thấy Lâm Đoàn Nghĩa tới, huyền y nữ nhân nói ngay:

- Đi thôi!

Giọng nói bình thản của cô ta làm Lâm Đoàn Nghĩa yên tâm, liền bước theo.

Huyền y nữ nhân dẫn chàng đi theo địa đạo quanh co, hết rẽ trái tới quẹo phải, sau đó dừng lại trước một cánh cửa mở sẵn nói:

- Người vào đi!

Lâm Đoàn Nghĩa bước vào, thấy một người nằm bất động trên nền đất giữa một gian địa thất nhỏ.

Chỉ nhìn dáng người to lớn cũng biết đó là Thạch Giác.

Chàng lên tiếng:

- Thạch huynh?

Huyền y nữ nhân trả lời:

- Không sai?

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng hỏi:

- Huynh ấy sao thế?

Huyền y nữ nhân đáp:

- Tên trâu nước của người đứng là một tên hồ đồ, thấy chúng ta mở cửa vào cứu hỏi, chẳng cần biết trắng đen xanh đỏ gì xuất thủ đánh loạn lên, chúng ta đành phải điểm huyết cho nằm yên ở đó.

Lâm Đoàn Nghĩa cười ngượng nghịu nói:

- Xin cô nương thứ lỗi, Thạch huynh tính tình nóng nảy bộc trực.

- Không sao! Người cứ điểm huyết Trung Quan, huyết đạo tự khắc được giải.

Lâm Đoàn Nghĩa làm theo.

Thạch Giác vừa tỉnh lại đã quát to:

- Tên nào?

Huyền y thiếu nữ nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa! Hãy bảo hắn đóng bít miệng lại! Nếu không ta sẽ điểm huyết cho chết rục xương ở địa lao này đó!

Thạch Giác ngơ ngác hỏi:

- Nghĩa đệ?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Thạch huynh chớ hiểu lầm, cô nương đó đến cứu chúng ta.

Thạch Giác tin ngay, vội nói:

- Xin cô nương tha lỗi...

Huyền y nữ nhân ngắt lời:

- Đừng nói nữa! Đi nhanh thôi! Chỉ sợ vừa rồi người hét to quá, làm kinh động lão quái vật trên kia...

Hai người không nói gì, theo sau huyền y nữ nhân.

Mới đi được mấy bước, chợt nghe phía trước có tiếng người động thủ.

Huyền y nữ nhân nói:

- Nguy rồi! Nhanh lên!

Nhưng địa đạo tối va quanh co, muốn đi nhanh không phải dễ.

Đi thêm năm sáu trượng thì địa đạo thẳng ra và sáng hơn, thấy cách bốn năm trượng có một khoảng sáng, đó là lối ra.

Cuộc chiến trên mặt đất càng kịch liệt, có cả tiếng la hét, căn cứ vào thanh âm thì ít ra phải bốn năm người,

Chợt nghe một tiếng quát to”

- Bảo Nhi đóng cửa lại!

Chính là giọng nói của Trại Gia Cát Tôn Ty.

Huyền y thiếu nữ giục:

- Nhanh lên!

Nhưng không kịp nữa. Chỉ nghe rầm một tiếng, cửa địa đạo đóng sập xuống, địa đạo trở nên tối như bưng.

Giọng Thạch Giác vang lên đầy hối hận:

- Tại hạ đã làm liên lụy đến cô nương...

Huyền y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Bây giờ hãy nghĩ cách ra khỏi đây chú không phải lúc than khóc!

Lâm Đoàn Nghĩa bước tới cửa địa đạo, vận Cửu Dã Thần Công vào đơn chưởng tới mười hai thành công lực đánh ngược lên...

Chỉ nghe “choang” một tiếng làm rung chuyển cả địa tầng lâm đất cát hai bên thành địa đạo đổ xuống ào ào, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

Thạch Giác nói:

- Nghĩa đệ! Chúng ta cùng hợp lực xem sao!

Hai người đem hết công lực đánh vào cửa, hợp chưởng đủ sức làm bạt cả một gò đất nhưng cánh cửa vẫn trơ ra.

Huyền y nữ nhân nói:

- Đừng phí lực vô ích! Cửa bằng thép tấm dày tới năm tấc gắn chặt với trụ thép chôn sâu dưới đất không phá được đâu!

Thạch Giác lo lắng hỏi:

- Cô nương, làm sao bây giờ?

Lâm Đoàn Nghĩa tiếp lời:

- Vị cùng đi với cô nương trên mặt đất...

Huyền y nữ nhân ngắt lời:

- Đừng lo cho họ! Có ai mang theo hỏa cụ không?

Cả hai người cùng đáp:

- Có.

Huyền y nữ nhân ra lệnh:

- Đánh lửa lên.

Thạch Giác nhanh nhẩu móc ra ống hỏa cụ đánh lửa lên, bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới nhận ra ân nhân của mình là một thiếu nữ mới mười bảy mười tám tuổi.

Hơn nữa chàng nhớ ra mình đã gặp thiếu nữ này hai lần, chỉ là trước đây cô ta bạn bạch y.

Đó là một trong những nữ tỳ của vị lục y cung chủ, một lần cứu giúp chàng tránh một chưởng của Ngũ Độc Tôn Giả khi lão ta phóng hỏa đốt rừng, lần thứ hai họ gặp nhau ở Vô Lượng Sơn hôm tranh đoạt nội đan Thiên Tài Thần Độc.

Chàng nói:

- Cô nương, quý Cung chủ đang giao chiến...

Thiếu nữ lạnh lùng ngắt lời:

- Tôn Ty và Hàn Trường Phong còn chưa làm gì được chủ nhân của chúng ta đâu! Bây giờ tốt nhất là tìm cách thoát khỏi đây, sau đó mới giúp họ được.

Nói xong lấy ra một tấm địa đồ trải xuống nền đất.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Thì ra Trại Gia Cát Tôn Ty nói không sai, hắn đã khống chế được Hàn Trường Phong phục vụ cho mưu đồ đen tối của mình... Xem ra Hàn Trường Phong đã bị hấn cho uống thứ độc dược kia để làm theo lệnh hấn...

Huyền y thiếu nữ xem rất kỹ tấm bản đồ, sau đó gấp lại cất đi.

Thạch Giác và Lâm Đoàn Nghĩa hồi hộp theo dõi vẻ mặt và từng động tác của cô ta, hiểu rằng sự khẩn tiếp của thiếu nữ là cứu tinh trong lúc này nên không nói gì cả, tránh cho cô ta khỏi rối trí.

Thiếu nữ lui lại động khẩu rồi bước vào, đúng mười bước thì dừng lại.

Hai người lẳng lẳng đi theo.

Thiếu nữ cầm ống hỏa cụ từ tay Thạch Giác soi lên tường một hồi lâu, sau đó đưa tay ấn lên một điểm ngang với tầm mắt.

Lập tức vang lên tiếng động nặng nề, rồi bức tường sụt xuống lộ ra ô cửa đủ cho một người chui lọt.

Thiếu nữ không nói tiếng nào khôm người bước qua cửa, kể đến là tấm thân to lớn của Thạch Giác chui qua một cách khó nhọc, cuối cùng tới Lâm Đoàn Nghĩa.

Thống đạo khá thẳng, nhưng dốc ngược lên, thỉnh thoảng có một lỗ thông gió nên có thể thấy lò mờ cảnh vật.

Thiếu nữ chợt lên tiếng:

- Theo lời chủ nhân chúng ta thì thông đạo này rất ít dùng, lỗ ra cơ quan bị kẹt thì đành trông chờ chủ nhân xuống cứu. Nhưng thắng được Tôn Ty và Hàn Trường Phong không phải dễ, may mà Đồng Công Nhượng không có ở đây.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Cô nương có thể cho biết đại danh quý Cung chủ không?

- Chủ nhân họ Bạch...

Lâm Đoàn Nghĩa rúng động hỏi:

- Chẳng lẽ quý Cung chủ có quan hệ gì với chủ nhân của Bạch Gia Trang?

Thiếu nữ đáp:

- Gia chủ nhân gọi là Bạch thái thú là bá phụ. Bạch thái thú là vị quan thanh liêm, cương trực, bị vu oan giá họa, triều đình một số ăn của đút, một số ngu muội xử oan nên Bạch thái thú không chịu được nhục đã tự tuyệt, Bạch gia bị cừ nhân hãm hại nên li tán. Vì thế mà gia chủ nhân có bức địa đồ...

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Bọn hôn quan thật đáng giận! Nhưng Bạch cô nương võ công trác tuyệt như thế, phụ thân cô ấy chắc phải là nhân vật cái thế, sao không cứu được Bạch thái thú?

Huyền y thiếu nữ đáp:

- Việc xử án là thuộc phạm vi quan trường, người trong giang hồ làm gì được? Chỉ sau khi Bạch thái thú tự vẫn, phụ thân gia chủ nhân mới giết kẻ vu oan, trừng trị một vài tên quan tham rồi lùi về túc ẩn.

Kể tới đó thì đã tới cửa động.

Huyền y thiếu nữ bảo Thạch Giác đánh lửa soi một lúc rồi ấn vào nút trên tường, nhưng chờ hồi lâu mà vẫn không nghe động tĩnh gì...

Cô ta thở dài nói:

- Quả nhiên cơ quan bị kẹt mất rồi...

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng hỏi:

- Cô nương có chắc mình bấm đúng chỗ không?

Thiếu nữ trả lời về tin tưởng:

- Hoàn toàn chính xác! Vị trí đúng như được đánh dấu trong địa đồ, khi bấm nút thì có lõm vào, như vậy chứng tỏ không sai, chỉ vì cơ quan bị kẹt.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Để tại hạ thử phá xem!

Thiếu nữ trầm ngâm nói:

- Thì cũng chỉ còn cách ấy, vì không còn lối ra nào nữa. Hy vọng cửa này không chắc như cửa chính.

Hai huynh đệ vận công, xác định đúng giữa tấm cửa sắt đánh ngược lên hai chướng.

- Ầm!

Hộp chướng làm bùng lên một quầng lửa kèm theo tiếng nổ dữ dội, nhưng cánh cửa vẫn y nguyên.

Chờ cho khói bụi tan đi, thiếu nữ bảo Thạch Giác đánh lửa lên quan sát một lúc rồi nói:

- Cửa này mở vào phía trong, vì thế hai vị hãy đánh đúng mép ngoài, như thế sẽ có tác dụng hơn.

Hai người lại vận công tới cực hạn, làm theo lời thiếu nữ nhằm vào mép ngoài tấm cửa sắt.

Tiếng ồ tạo ra con địa chấn dữ dội, cánh cửa bật tung lên rồi lại sập xuống.

Thạch Giác kinh dị hỏi:

- Sao thế?

Thiếu nữ cười đáp:

- Anh chàng trâu nước thật ngốc! Đúng là hữu dũng vô mưu! Chẳng qua vì chưởng lực các người quá mạnh nên sinh phản lực đập ngược lại, có gì lạ đâu?

Giá vào lúc khác thì chắc Thạch Giác đã nổi khùng lên rồi, nhưng đối phương là ân nhân, cô ta lại có lý nên y chỉ ngượng nghịu mỉm cười, còn nhìn đối phương hỏi:

- Ân nhân tên gọi là gì?

Thiếu nữ định không trả lời nhưng thấy hán tử tuy khuôn mặt hơi thô nhưng tính tình bộc trực đáng mến, khẽ đáp:

- Cứ gọi tôi là Hạ Liên. Huyền y thiếu nữ đánh bật cửa lên nói:

- Chúng ta đi thôi.

Dứt lời lao ra cửa.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác giống như chim vừa được sổ lồng nhảy vút ra khỏi địa đạo.

Ngay trên cửa chính, trên khoảng đất trống giữa lục y thiếu nữ đang đấu với một lão nhân bận cẩm bào và một trung niên hán tử ngoài bốn mươi tuổi.

Ngoài ra còn một huyền y thiếu nữ khác đang đấu với hai tên tiểu đồng, trong đó có Bảo Nhi.

Tuy lục y thiếu nữ võ công cao cường, chiêu thức tinh diệu, thân pháp rất linh hoạt nhưng vẫn bị đối phương dồn vào thế hạ phong.

Huyền y thiếu nữ và hai tên tiểu đồng thì dùng binh khí, trong đó thiếu nữ dụng kiếm, Bảo Nhi dùng một cây Phân Thủy Lạt, còn tiểu đồng kia sử một cây Cửu Tiết Tiên.

Hai tên tiểu đồng võ công không kém, chiêu thức tinh kỳ, chúng tỏ là đệ tử của kỳ nhân.

Song phương có công có thủ, không ai chiếm được ưu thế.

Hạ Liên nhẩy tới quát:

- Long Tự Thập Tam Tôn quen thói lấy đông hiệp ít, có bốn cô nương ở đây!

Dứt lời nhằm Bảo Nhi tấn công.

Thạch Giác vừa thấy cấm bào lão nhân, râu hùm vểnh ngược, mắt trợn tròn, quát to:

- Trại Gia Cát lão tặc! Ngươi lén lút ám toán đại gia, hãy nộp mạng đây!

Quát xong lao tới cấm bào lão nhân xuất chưởng đánh liền.

Lão này lại quay sang đấu với y.

Lập tức lục y thiếu nữ lấy lại được thể quân bình.

Như vậy tám người tạo thành bốn cặp đấu, chỉ riêng Lâm Đoàn Nghĩa là còn chưa tham chiến.

Qua mười chiêu, Thạch Giác tỏ ra kém thể hăn so với đối phương, bị bức lùi liên tục.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Thạch huynh để lão ta cho đệ!

Thạch Giác đáp:

- Đệ yên tâm...

Nhưng y mới thốt ra được ba tiếng thì bị đối phương tung một chưởng đánh bay lên cao ba trượng lộn đi hai vòng đáp xuống đất, còn lão đảo lùi thêm bốn năm bước nữa, ngồi phệt đất xuống đất.

Lâm Đoàn Nghĩa chạy tới kêu lên:

- Huynh có sao không?

Thạch Giác ngẩn chàng lại nói:

- Ta không sao! Thịt hăn đi!

Chỉ hai bước, Lâm Đoàn Nghĩa đã lao tới trước mặt cấm bào lão nhân quát lên:

- Tôn Ty! Ngươi đừng hòng thu phục được thiếu gia! Xem chưởng!

Mắt Trại Gia Cát long lên, những thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi, nghiêng răng nói:

- Chỉ vì nha đầu kia làm hỏng mất đại kế của lão phu...

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Thứ người mà cũng tự xưng là Trại Gia Cát! Người ta biết trước Quan Vân Trường tha Tào Tháo mà vẫn để ông ta chặn đường Hoa Dung, biết Ngụy Diên làm phản mà không giết, còn người là kẻ mượn dao giết người, lợi dụng huynh đệ đồng môn tàn sát võ lâm để mưu đoạt quyền lực, dùng độc dược làm mê thần trí của nhi tử sư huynh để thu phục, người còn ác độc hơn cả rắn rết! Hạng người như người mà để sống thì làm hại cho giang hồ không biết bao nhiêu! Tiếp chưởng!

Lời chưa dứt, chàng đã phát chưởng.

Trại Gia Cát liền ra chiêu nghênh tiếp.

Tôn Ty xúng đáng la một cao thủ tiền bối, không những công lực rất cao mà mỗi chiêu phát ra đều kỳ ảo, tuyệt đối không để hở không môn.

Chỉ tiếc rằng lão gặp truyền nhân của Phương Bất Bình, võ học trác tuyệt, lại hấp thụ được linh khí của Thiên Tài Thần Độc nên công lực rất cao.

Chỉ qua ba bốn mươi chiêu, Trại Gia Cát đã bị hãm trong Minh Vương chưởng pháp, chẳng những không còn cơ hội tấn công mà ngay cả phòng thủ cũng rất khốn đốn.

Ba cặp đấu còn lại, ba nữ nhân đều giành được thượng phong.

Qua ngoài năm mươi chiêu, Lâm Đoàn Nghĩa quát to một tiếng đốc thập thành công lực đánh ra một chưởng.

Trại Gia Cát Tôn Ty rú lên một tiếng, người bị cuốn lên không năm sáu trượng rơi xuống mái hoa sảnh lặn lông lốc xuống đất nằm bất động.

Hàn Trường Phong thấy cục diện đã mất, tung người lao qua tường viện lướt vào rừng.

Lục y thiếu nữ không đuổi theo.

Lâm Đoàn Nghĩa biết đối phương thân hoài tuyệt họa Du Long Bát Biến, mình có đuổi theo nửa ngày chưa chắc đã kịp nên chỉ đưa mắt nhìn theo.

Hạ Liên và huyền y thiếu nữ khác xuất một chiêu đánh lui hai tên tiểu đồng rồi thu kiếm nói:

- Các người thân thủ chẳng tầm thường, là những thiếu niên có triển vọng. Nhưng hãy biết tầm sư học đạo, chớ theo kẻ bất lương tự biến thành tội đồ của võ lâm!

Hai tên tiểu đồng không đáp, thu binh khí ôm quyền nói:

- Đa tạ hai vị thư thư hạ thủ lưu tình, huynh đệ tại hạ xin nguyện làm theo lời chỉ dẫn!

Hạ Liên cười nói:

- Chúc các người thành công.

Hai tên tiểu đồng đến gần Trại Gia Cát Tôn Ty, đưa tay xem mạch rồi lắc đầu, cùng buông tiếng thở dài rồi đưa thi thể lão ta đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đến trước lục y thiếu nữ ôm quyền nói:

- Đa tạ thư thư đã hai lần gia ân cứu giải.

Lục y thiếu nữ cười đáp:

- Không có gì! Chỉ hy vọng rằng sau này hành sự, đệ nên lưu tâm suy xét thêm một chút để tránh thiệt thòi.

Thạch Giác bấy giờ đã vận công trị thương xong bình phục lại, tới bên Lâm Đoàn Nghĩa chấp tay tạ ân.

Lục y thiếu nữ cười nói:

- Vi ca ca này ngáy ghê quá, làm thư muội chúng ta không sao ngủ được!

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên:

- Thư thư cũng trọ cùng khách điếm với huynh đệ chúng tôi sao?

Lục y thiếu nữ cười đáp:

- Ngay phòng bên cạnh.

- Vậy là thư thư biết rõ mọi việc xảy ra?

- Thậm chí ta còn biết trước kế hoạch của chúng.

Lâm Đoàn Nghĩa ngờ ngạc nhìn đối phương, định hỏi nhưng cô ta xua tay cười nói:

- Bây giờ chúng ta về khách điếm sẽ nói chuyện. Trước mắt còn rất nhiều việc phải làm, mà trời thì sắp sáng rồi.

Năm người cùng rời Bạch gia trang trở về khách điếm thì vừa lúc trống điểm canh tư.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác thu dọn phòng, pha trà xong thì lục y thiếu nữ dẫn hai tùy nữ sang.

Hai người này đã thay y phục dạ hành bằng bạch y, giống như trước đây Lâm Đoàn Nghĩa từng gặp.

Chủ khách vừa ngồi xong, lục y thiếu nữ chủ động giới thiệu ngay.

- Tôi là Bạch Tố Linh, còn hai vị tiểu muội này tuy thân phận là tỳ nữ nhưng tình như thư muội, tên là Hạ Liên và Thu Cúc.

Chờ mọi người chào hỏi nhau xong, Bạch Tố Linh lại tiếp:

- Có lẽ Nghĩa đệ và Thạch huynh băn khoăn vì sao Tố Linh không giải cứu ngay lúc đó. Đúng không?

Cả hai cùng gật đầu.

Bạch Tố Linh nói:

- Chỉ vì Tố Linh đã biết trước thế nào Tôn Ty cũng đưa Thạch huynh đến Bạch gia trang, vì đó là cơ sở bí mật của hắn, mà nơi đó thì thư muội chúng tôi lại biết rõ như lòng bàn tay, nên để cho hai vị tiếp xúc với Tôn Ty, may ra biết thêm tin tức gì. Bây giờ hai vị kể lại xem!

Thạch Giác nói:

- Thạch mỗ đang ngủ thì bị người điếm huyết đưa đi, đến khi tỉnh lại mới biết mình nằm trong một mật thất tối om.

Mọi người nghe nói cười ồ!

Hạ Liên hỏi:

- Vì thế mà khi tôi vào, Thạch đại hiệp tưởng là thủ phạm nên xuất thủ đánh náo lên chứ gì?

Bạch Tố Linh nhú mày hỏi:

- Lại còn thế nữa ư?

Thạch Giác đỏ mặt ngượng nghịu nói:

- Xin cô nương lượng thứ, Thạch Giác hiểu lầm...

Bạch Tố Linh nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Bây giờ đệ kể xem có khai thác được gì không?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại cuộc đối thoại giữa mình và Trại Gia Cát Tôn Ty.

Bạch Tố Linh nghe xong nói:

- Ý đồ của lão quái vật đó chúng tôi đã biết từ trước do việc hắn lén lút tới Bạch Gia Trang tổ chức sào huyết bí mật của mình mà không để đồng môn biết, nhưng chỉ mới hoài nghi thôi. Nay tiêu diệt được tên đó là trừ được một mối họa không nhỏ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Bạch Cung chủ theo dõi Tôn Ty lão ma tới đây hay chỉ tình cờ gặp được?

Bạch Tố Linh đáp:

- Lúc ở Nam Trịnh, thư thư có nghe Phương Đạt nói rằng hai người tới Thiếu Lâm Tự, sau đó thấy Hàn Trường Phong đi ra hướng bắc nên bám theo, tới đây thì hẳn rẽ tới Bạch Gia Trang. Vì từ trước chúng ta đã biết đó là sào huyệt của Tôn Ty, thư thư lập tức đoán ra ý đồ, khi thấy hai vị vào điểm liền hiểu rằng mục tiêu của Tôn Ty là ai, rốt cuộc đã đoán trúng.

Lâm Đoàn Nghĩa chấp tay nói:

- Một lần nữa xin đa tạ thư thư.

Bạch Tố Linh lắc đầu nói:

- Chúng ta hành sự vì võ lâm, đệ không cần nói đa tạ. Bây giờ hãy kể xem chuyện xảy ra ở Thiếu Lâm Tự thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại biến cố lúc chiều.

Chàng vừa kể xong, Thạch Giác hâm hực nói:

- Lão trọc chưởng môn Thiếu Lâm thật là một kẻ chẳng ra gì!

Bạch Tố Linh ngạc nhiên hỏi:

- Sao Thạch huynh lại nói thế?

Thạch Giác gắt gỏng:

- Không phải thế sao? Hắn chỉ bo bo giữ lấy thân, chẳng cần biết gì đến an nguy của võ lâm...

- Chuyện thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại việc Viên Chân đại sư từ chối nhận thiệp của Hồi Long Bang mời đến tham dự Quần Anh Đại Hội, vì thế mà suýt nữa gây nên họa lớn.

Bạch Tố Linh trầm ngâm nói:

- Thiếu Lâm xưa này không phải là môn phái tránh nặng tìm nhẹ, chỉ lo giữ mình. Giang hồ cho rằng Viên Chân đại sư cũng là người chính trực, công tâm. Chuyện cần xét thêm, đừng kết luận vội vàng.

Thạch Giác vẫn chưa phục nhưng không nói gì.

Bạch Tố Linh lại tiếp:

- Trừ được Thủy Ngưu Khách Tôn Vinh và Suu Hồn Chương Quách Tần, nhất là Thái Công Hành, thế lực của Long Tự Thập Tam Tôn giảm đi rất nhiều, này lại thêm Trại Gia Cát Tôn Ty. Còn lại chỉ có Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên là cần phải đề phòng, còn bọn Hàn Trường Phong và Đồng Công Nhượng thì không đáng lo lắng. Nhưng không biết ở Tung Vân Sơn Trang có cơ quan mai phục gì không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Trước đây thì không có, nhưng sau này Long Tự Thập Tam Tôn cho trùng kiện lại, chỉ e chúng đã kịp thiết lập một số cơ quan. Gần hai tháng trước chúng cho người giả mạo cao thủ các môn phái, đệ suýt nữa đã bị hại vì tạc đạn...

- Thư thư có nghe kể lại chuyện này.

- Thư thư nghe ai kể vậy?

Bạch Tố Linh đáp:

- Tôi hôm trước ta gặp Ngô Thiên Tam Lão ở Nam Trịnh.

Lâm Đoàn Nghĩa vội hỏi:

- Có Lâm Toàn thúc không?

- Có.

Lâm Đoàn Nghĩa bớt lo nói:

- Vậy thì ổn rồi! Sau khi chúng trùng kiện lại Tung Vân Sơn Trang có cả Lâm Toàn thúc, chúng ta sẽ hỏi thêm để biết chi tiết.

Bạch Tố Linh gật đầu:

- Chúng ta cứ thử xem, nhưng chỉ sợ một số bí mật chúng không cho ông ta biết. Nhưng cứ tới đó rồi sẽ tính.

Thạch Giác hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi thôi chứ?

Bạch Tố Linh nói:

- Hai người đã mất ngủ suốt hai ngày đêm. Đây chỉ cách Tung Vân Sơn Trang hơn sáu trăm dặm, cứ chợp mắt đi một lúc, đến sáng lên đường là vừa.

Mọi người thống nhất theo kế hoạch đó.

Bạch Tố Linh cùng hai tỳ nữ trở về phòng.

Hôm sau trời vừa mờ sáng, một đoàn năm kỵ sĩ rời khách điếm, phóng như bay về hướng nam.

oOo

Đến chiều ngày mồng chín tháng chín tức lễ Trùng cửu, trong khu rừng tùng xung quanh Tùng Vân Sơn Trang đã đầy khách giang hồ, ít nhất có tới ba trăm người từ các phái khắp võ lâm tụ tập về đây.

Trong thiệp mời của Hội Long Bang Chủ Khâu Tam Úy và hai vị Đại, Nhị thiếu gia Tùng Vân Sơn Trang là Lâm Hung, Lâm Đoàn Nghĩa, chính điều đó làm kích thích tính hiếu kỳ của cao thủ các phái.

Hội Long Bang không phải là môn phái lớn, nhưng danh tiếng Phấn Diện Độc Lang Lâm Đoàn Nghĩa đã lừng danh thiên hạ, với những tin đồn khác nhau.

Về võ công, mọi người đều nhất trí cho rằng đó là thiếu niên kiệt xuất bậc nhất võ lâm không ai sánh được.

Tuy nhiên về mặt nhân phẩm thì ý kiến lại khác nhau.

Một số thì cho rằng Phấn Diện Độc Lang là kẻ có diện mạo tuấn tú nhưng tâm địa ác độc đúng như danh hiệu.

Nhưng một số lại tin rằng Lâm Đoàn Nghĩa là một thiếu niên trung hậu nhưng thân thế bi thương, bởi truyền nhân của vị hiệp khách Phục Ma Kiếm Khách và nhi tử của Kim Đao Lâm Vũ nổi tiếng hào hiệp thì không thể là người xấu.

Chỉ có một điều khó xác định là sau khi Phục Ma Kiếm Khách bị giết, Lâm Đoàn Nghĩa trở thành truyền nhân của Phương Bất Bình.

Nhân vật này đã từng đánh bại rất nhiều cao thủ, võ công đã tới mức xuất thần nhập hóa.

Phương Bất Bình có tính hai mặt.

Trước tiên có thể khẳng định đó không phải là hạng ma đầu, vì chưa nghe nói lão gây nên tội ác gì đối với võ lâm, nhưng đồng thời cũng không phải là người chính đạo, vì hành vi quái gở của lão ta la quan hệ tình dục với chính nhi nữ của mình.

Nhất là thời gian qua có tin đồn vị quái nhân bất tích đã sáu mươi năm nay đột nhiên trùng hiện!

Mặt khác, Hồi Long Bang là môn phái chẳng lớn gì, Khâu Tam Úy võ công chỉ thuộc hàng nhị lưu, nay liền kết với Tùng Vân Sơn Trang thì tương lai sẽ đi về đâu? Lâm Đoàn Nghĩa giữ thân phận gì trong môn phái đó?

Những vấn đề kỳ bí đó kích thích tính hiếu kỳ của mọi người, tạo nên sức thu hút đối với nhiều môn phái trong giang hồ.

Còn đối với một số môn phái có quan hệ nhất định với Lâm Đoàn Nghĩa thì biết rằng Hồi Long Bang thực chất là Long Tự Thập Tam Tôn, một thế lực đáng sợ vừa xuất hiện chưa lâu, liên quan đến rất nhiều vụ huyết án bí ẩn trong võ lâm gần đây, nên biết rằng Quần Anh Đại Hội liên quan đến sự an nguy của toàn võ lâm, vì trách nhiệm không thể đứng ngoài nên đều cử người đến dự.

Trong thiệp mời còn nói rằng Quần Anh Đại Hội sẽ chọn người xứng đáng nhất được các phái đề cử trao Võ Lâm Lệnh, vì người được đề cử trước đây là Mạnh Anh Kiệt đã được triều đình cử làm Thống lĩnh Cẩm vệ đội, đó cũng là điều hợp lẽ.

Hơn ba trăm cao thủ tụ tập trong rừng tùng, tạo thành quang cảnh náo nhiệt chưa từng có.

Tứ hải giai huynh đệ, nào là bằng hữu lâu năm mới được gặp nhau, nào là những người mới gặp lần đầu nhưng do mộ danh mà trở thành quen biết, tùm năm tùm bảy bàn tán rất sôi nổi.

Nhưng nói gì thì nói, câu chuyện trước sau gì cũng quy về Quần Anh Đại Hội.

- Bằng hữu đã gặp Lâm Đoàn Nghĩa chưa?

- Nghe nói võ công hấn siêu phàm, một mình đánh thắng cả bảy tám tiền bối gồm Lục Quân Tử, Trần Ẩn lão nhân, Lục Lăng Phi...

Lại có người nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa được mệnh danh là Phan Diện Độc Lang, không những giết hại nhiều cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm như Thần Châu Nhất Cái, Tinh Âm Thần Ni, Nhất Trần Tử, một mình tiêu diệt Cửu Hoa phái mà còn là một tên cuồng dâm ác sát...

- Đâu có? Lâm Đoàn Nghĩa là một vị nghĩa hiệp, vượt mấy ngàn dặm chỉ để truyền lại một di vật của Long Quả Bà Bà cho môn hạ, còn đứng ra lấy thân chịu hai chuồng vạ của hai vị tiền bối Thôi Ngọa Long và Điền Thiên Lại để hóa giải cho họ...

Câu chuyện cứ như thế, không ai đủ tư cách chứng thực.

Giữa tiền viện Tùng Vân Sơn Trang một võ đài rất lớn, cao ba trượng, rộng mỗi bề hai mươi trượng, trên đài cắm tinh kỳ phấp phới, có hai dãy bàn ghế dành cho chủ nhân, khách danh dự và những nhân vật được võ lâm đề cử làm trọng tài.

Trước võ đài đặt hai hàng ghế tựa gồm năm mươi chiếc, tiếp đó là sáu dãy trường kỷ có thể ngồi tới hai trăm người.

Mới sang giờ Dậu, năm chục ngọn đèn lồng đã được thắp sáng rực, từ trong đại sảnh một đoàn người tiến ra bước lên võ đài.

Đoàn người gồm bốn lão nhân, năm trung niên hán tử và một thiếu niên do Khâu Tam Ủy mình mặc lễ phục dẫn đầu.

Từ hậu trang, bốn mươi tên võ sĩ bận thanh bào, lưng đeo kiếm, tới dàn thành hàng hai bên tải hữu võ đài.

Chờ chín người kia an tọa xong, Khâu Tam Ủy vận công nói lớn:

- Mời chư vị quần hùng nhập trang chuẩn bị tiến hành đại hội!

Lão phát ra với nội lực không lớn lắm, nhưng chúng nhân trong khu rừng tùng xung quanh Tùng Vân Sơn Trang đều nghe rõ.

Một lúc khá lâu sau mới có người ngấp ngừng tiến vào trang môn mở rộng.

Vạn sự khởi đầu nan, sau khi đã có người tiên phong, quần hùng bắt đầu lũ lượt tiến vào.

Tuy còn rất nhiều hàng ghế trống, nhưng có tới hơn một trăm cao thủ vẫn đứng đôn thành một khối.

Chờ chờ mọi người ổn định trật tự xong, Khâu Tam Ủy cao giọng nói:

- Mời tất cả các vị Chưởng môn nhân và tôn trưởng các phái lên lễ đài để cộng đồng với bốn Bang điều khiển đại hội!

Chỉ có mười lăm vị rời ghế tiến lên lễ đài, trong đó có Chưởng môn Thiếu Lâm Viên Chân đại sư, Trưởng lão Võ Dương Tử Kính đạo trưởng, Chưởng môn Hoa Sơn phái Khổng Doãn, Chưởng môn Nga Mi Diệu Huyền sư thái, Chưởng môn Không Động Tiên Lăng Thượng Nhân, lão đại trong Quân Sơn Tam Hữu Khương Trung Lương...

Có tới năm sáu chục phái tham gia Đại hội, nhưng chỉ bấy nhiêu người lên lễ đài là khiêm tốn lắm.

Nhưng để đại diện cho võ lâm thì chùng ấy là đủ.

Chờ chừ vị Chương môn nhân an toạ xong, Khâu Tam Úy lại nói:

- Xin mời chừ vị ngồi hết vào ghế đi.

Quần hùng tại tọa ước chùng tới ba trăm người, nhưng ghế chỉ đủ cho chùng hai trăm, đương nhiên có một số người phải đứng.

Tuy vậy, mặc dù còn nhiều ghế trống, chỉ có thêm vài mươi người tiến lên ngồi, còn lại vẫn đứng.

Trật tự như vậy coi như tạm ổn.

Khâu Tam Úy cất giọng trang nghiêm nói:

- Sau khi thương lượng và được sự thống nhất của Chương môn nhân một số môn phái, bốn nhân quyết định tổ chức Quần Anh Đại Hội để tìm ra nhân tài thay mặt võ lâm đứng ra duy hộ chính nghĩa. Nay thấy các phái hưởng ứng nhiệt liệt cử cao thủ đến dự đông đúc như thế, bốn phái rất lấy làm vinh hạnh, chúng tỏ tâm lực đổ ra vì đồng đạo võ lâm đã được hầu hết các môn phái trong giang hồ ghi nhận...

Một người trong hàng ghế đầu đứng dậy nói:

- Khâu Bang chủ! Mười năm trước các môn phái đã tổ chức đại hội, thống nhất tái đề cử Mạnh Anh Kiệt đại hiệp giữ Võ Lâm Lệnh để duy hộ chính nghĩa võ lâm. Đương nhiên bây giờ Mạnh đại hiệp được triều đình bổ nhiệm làm Thống lĩnh Cẩm vệ đội, có thể chọn người khác đủ tài đức thay thế, nhưng phải có lời từ nhiệm của Mạnh đại hiệp, hoặc ít nhất vị đó chuyển Võ Lâm Lệnh lại cho người khác thay mình. Bây giờ nếu chúng ta chọn người thay thế, trong lúc Mạnh đại hiệp danh chánh ngôn thuận vẫn là chấp chương Võ Lâm Lệnh, chúng ta sẽ nói sao với vị đó?

Mọi người nhìn xem ai, thì ra người đó là Phùng Nhất Khôi, Bảo chủ Hoa Hạ Bảo.

Khâu Tam Úy cười nói:

- Phùng Bảo chủ yên tâm! Mạnh đại hiệp nay bận việc triều chính, đã viết thư thoái nhiệm giao cho nhị đệ tử của mình Đào Huy Tiềm giao lại Võ Lâm Lệnh cho bốn Bảo chủ.

Trong số cử tọa có tiếng xầm xì:

- Quái thật! Vì sao Mạnh Anh Kiệt không giao cho một trong số Cửu đại môn phái, hoặc Nhất Giáo Nhị Trang Tam Bảo mà lại giao cho Hồi Long Bang không mấy danh tiếng trong giang hồ?

Phùng Nhất Khôi hỏi:

- Hiện giờ có vị Đào Huy Tiềm ở đây không?

Một trung niên hán tử trên võ đài đứng lên nói:

- Tại hạ chính là Đào Huy Tiềm. Lẽ ra sau khi vào kinh trọng nhiệm, gia sư giao Võ Lâm Lệnh cho cử đại môn phái hoặc Nhất Giáo Nhị Trang Tam Bảo để tuyển chọn người khác, nhưng vì mấy năm nay gia sư bận quá nhiều việc, đến này mới cử tại hạ mạng kỳ lệnh đến.

- Mạnh Anh Kiệt không truyền Võ Lâm Lệnh cho đại đệ tử Bạch Thiên Nhãn, lại trao cho nhị đệ tử là sao chứ? Bạch Thiên Nhãn còn không ít người biết, còn ai biết tên Đào Huy Tiềm đó mặt ngang mũi dọc thế nào?

Một người đứng lên nói:

- Hiện có Võ Lâm Lệnh, Khâu Bang chủ có thể biểu thị trước quần hùng không?

Khâu Tam Úy cười đáp:

- Đó là lẽ đương nhiên! Xin các vị Chưởng môn quá mực!

Trung niên hán tử tự xưng Đào Huy Tiềm rút ra một ngọn lục kỳ hình tam giác giương lên trước quần hùng.

Khâu Tam Úy lại đứng lên nói:

- Ở đây đã có sẵn mấy vị Chưởng môn nhân, xin hãy chuyển tay Võ Lâm Lệnh để rồi còn phải bắt đầu tiến hành thủ tục để đi vào tỉ đấu!

Đào Huy Tiềm trịnh trọng đưa kỳ lệnh cho Viên Chân đại sư, vị này lướt mắt nhìn qua rồi chuyển cho Tử Kính đạo trưởng...

Võ Lâm Lệnh chỉ là một lá cờ nhỏ màu lục thêu kim tuyến, một mặt thêu ba chữ vàng Võ Lâm Lệnh, mặt kia có chữ ký của hai mươi vị chưởng môn các phái từ ba mươi năm về trước, nay hầu hết đã quy tiên, các vị Chưởng môn nhân đương đại làm sao mà biết được thật giả?

Vì thế họ chỉ xem lấy lệ rồi trả về cho Đào Huy Tiềm.

Tiếp theo là thủ tục đăng ký thi đấu. Mời các vị hào kiệt lên ghi danh, sau đó sẽ do các vị Chưởng môn nhân và tôn trưởng các phái sắp xếp lịch đấu. Để tiết kiệm thời gian, vòng sơ loại sẽ được tiến hành ngay dưới võ đài, do mười lăm vị Chưởng môn nhân giám sát, những người thắng trong cuộc sơ loại sẽ lên võ đài bốc thăm đấu loại trực tiếp để vào vòng tiếp theo. Vị nào thắng tất cả các vòng đấu sẽ là người được giữ Võ Lâm Lệnh.

Thể thức đấu đã được võ lâm quy định từ trước là có thể dùng quyền, cước, binh khí, ám khí không hạn chế, vì thế không ai dị nghị.

Các cao thủ lục tục lên đăng ký thi đấu, có cả thầy hai mươi bốn vị ghi danh, sau khi bốc thăm, nhưng người có cùng số hiệu tạo thành mười hai cặp đấu được tiến hành đồng thời ngay dưới võ đài.

Gọi là Quần Anh Đại Hội quả không sai, hai mươi bốn cao thủ đại diện cho tinh hoa võ học các phái đều có bản lĩnh phi thường, được khán giả cổ vũ nhiệt liệt.

Đặt biệt quần hùng rất chú ý đến cặp đấu giữa Lâm Đoàn Nghĩa của Tùng Vân Sơn Trang với một cao thủ phái Hoa Sơn, chỉ hai chiêu, Lâm Đoàn Nghĩa đã đánh bật kiếm khỏi tay đối thủ giành thắng lợi đầu tiên, ngay đến các vị Chuồng môn nhân cũng không kịp nhận ra Lâm Đoàn Nghĩa đã thi triển thứ võ công gì.

Vòng sơ loại tỏ ra trình độ khá chênh lệch, có cặp đấu chưa tới mười chiêu đã phân thắng bại, chỉ có hai cao thủ phái Điểm Thương và Thất Tinh Trang là qua gần hai trăm chiêu mới phân định được thắng thua, trong đó phần thắng thuộc về Trần Đình Long, người của Thất Tinh Trang.

Sau vòng sơ loại, mười hai đấu thủ thắng cuộc lên võ đài bốc thăm thi đấu trận tiếp theo gồm Đồng Công Nhượng của Hồi Long Bang, Tuân Dục của Khổng Gia Bảo, Minh Quang đạo nhân phái Võ Đương, Lâm Đoàn Nghĩa của Tùng Vân Sơn Trang, Thanh Xà Kiếm Khách của Hung Long Giáo, Trần Đình Long của Thất Tinh Trang, Huyền Linh ni cô phái Nga Mi, Lã Khoáng phái Không Động, Trần Vũ của Tinh Vân Bảo, Khâu Ngọc Hoa đệ tử của Ngũ Nhạc Thần Hành, Quách Ngọc mai của Cẩm Tú Trang và Lê Như phái Tuyết Sơn.

Vòng đấu này tỏ ra quyết liệt hơn vòng sơ loại rất nhiều, quần hùng dán mắt lên võ đài trầm trồ thán phục, quả là không uổng công vượt ngàn dặm tới tham dự Quần Anh Đại Hội!

Trên một cây tùng xum xuê sát ngay bên ngoài tường viện có ba lão nhân chăm chú quan sát những cuộc đấu diễn ra trên võ đài.

Một người nói với vẻ sốt ruột:

- Làm sao mà tiểu tử đó đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện chứ?

Lão nhân khác hỏi:

- Thôi lão nhi ngươi nói ai?

Người thứ nhất đáp:

- Lâm Đoàn Nghĩa chứ còn ai nữa? Trương huynh cho rằng tên tự xưng Lâm Đoàn Nghĩa đó là thật sao?

- Chẳng lẽ lại không thật?

Người thứ ba chen lời:

- Thôi lão nhi nói không sai! Tên đó võ công tuy cao, nhưng hấn vừa xuất chiêu đánh rơi kiếm của cao thủ phái Hoa Sơn là Vấn Tâm Chỉ, đồng thời thân pháp của hấn là Thương long quán bộ, chính là võ học của Hắc Long Tôn Vinh trong Long Tự Thập Tam Tôn!

Lão nhân họ Trương nói:

- Điền lão nhi nói không sai! Bây giờ ta mới nhớ ra. Vậy thì nguy to! Tiểu đồ Khâu Ngọc Hoa vừa rồi được công bố đấu với Lâm Đoàn Nghĩa, chỉ sợ nó sẽ nhường nhịn...

Thì ra vị đó là Ngũ Nhạc Thần Hành, còn hai lão nhân kia không phải ai xa lạ, chính là Thôi Ngọa Long và Điền Thiên Lại.

Thôi Ngọa Long nói:

- Người mau thông báo cho hấn đi!

Ngũ Nhạc Thần Hành rời khỏi cây tùng lướt đi như cơn gió vòng sang phía tường đối diện.

Điền Thiên Lại lo lắng nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa không đến, làm sao bây giờ? Chỉ e trong cuộc đấu này người của Long Tự Thập Tam Tôn thắng thế mất.

Thôi Ngọa Long nói:

- Cái đó thì rõ rồi! Ngay cả đệ tử của Ngũ Nhạc Thần Hành cũng không thắng nổi tên Đồng Công Nhượng kia đâu.

Điền Thiên Lại trầm ngâm nói:

- Chẳng lẽ chúng ta phải liên thủ đối phó?

Vừa lúc đó thì Ngũ Nhạc Thần Hành quay lại, nói ngay:

- Làm như cách Điền lão nhi là không được đâu?

- Vì sao?

- Vì chúng ta giữ Võ Lâm Lệnh.

- Người cũng biết đó là giả mà?

- Tuy biết là giả, nhưng ai có thể chứng minh là thật hay giả? Chỉ là một lá cờ màu lục thêu kim tuyến có hai mươi chữ ký của các vị Chuông môn nhân, nhưng không ai trong số đó có mặt ở đây, làm sao có thể xác định?

- Chúng ta có thể vạch mặt Đào Huy Tiềm không?

- Chỉ sợ chính là bản thân hắn cũng không thật.

Điền Thiên Lại ngạc nhiên hỏi:

- Lão Trương người nói vậy là sao?

Ngũ Nhạc Thần Hành đáp:

- Bởi vì Đào Huy Tiềm chỉ là một tên nhị đồ đệ của Mạnh lão nhi, trên giang hồ rất ít người biết, hắn không cần hóa trang cũng không ai nhận ra.

- Nếu vậy thì chỉ còn một cách là thắng Đồng Công Nhượng, giành lấy Võ Lâm Lệnh mà thôi!

Ngũ Nhạc Thần Hành lắc đầu:

- Điều đó thì hoàn toàn không thể!

Điền Thiên Lại ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

- Thứ nhất, trên võ đài không ai thắng được Đồng Công Nhượng.

- Chẳng lẽ đồ đệ người cũng không thắng?

- Chỉ sợ rằng không. Mà cho dù thắng, những cao thủ của Long Tự Thập Tam Tôn trên võ đài sẽ có cách ám toán.

Ngũ Nhạc Thần Hành nói không sai!

Thôi Ngọa Long và Điền Thiên Lại đều nhận ra trên võ đài, trong số bốn mươi lão nhân và hán tử, có ít nhất một nửa là giả mạo, ngay cả Khâu Tam Úy và Lâm Hưng cũng không thật, nếu Đồng Công Nhượng thắng thì không nói gì, nhưng nếu tên này gặp chuyện gì bất trắc, nhất định chúng sẽ tìm cách ám toán, ai phát hiện được?

- o O o -